

MAGACIN

Met Friman je znao da čini grešku.

Sedeo je na zidiću ispred ipsvičke železničke stanice, a na sebi je imao sivi duks sa kapuljačom, izbledele farmerke i patike razvezanih pertli. Bilo je šest po podne i voz za London upravo je pristizao u stanicu. Putnici su se probijali prema izlazu iz stanične zgrade. Na ulici je bila gomila načičkanih automobila, taksista i pešaka, koji su pokušavali da pronađu put do kuće. Svetlo na semaforu se promenilo iz crvenog u zeleno, pa ipak, nijedno vozilo nije se pomerilo. Jedan od vozača pritiskao je sirenu čiji je zvuk oštro presecao vlažan večernji vazduh. Met ju je začuo i nakratko pogledao u pravcu iz kojeg je dopirala. Međutim, ulična vreva nije ga doticala. Nije joj pripadao. Nikada nije bio njen deo, a često je razmišljao da neće ni biti.

Pored njega su prošla dva čoveka držeći kišobrane i gledala ga s neodobravanjem. Verovatno su pomislili da je neki probisvet. Zbog načina na koji je sedeo, pogrbljen unapred i rastavljenih kolena, izgledao je opasno, kao da mu je više od četrnaest godina. Imao je široka ramena, dobro razvijeno mišićavo telo i svetloplave, inteligentne oči. Kosa mu je bila crna, veoma kratko ošišana. Zamislite ga pet godina starijeg

i bio bi sasvim dobar fudbaler ili maneken, a možda, poput većine, i jedno i drugo istovremeno.

Pravo ime bilo mu je Metju, međutim, sebe je prozvao Met. Kako su se nevolje u njegovom životu gomilale, prezime je sve manje i manje koristio, da bi u jednom trenutku ono sasvim prestalo da bude deo njega. Friman je sada bilo samo prezime u školskom dnevniku. Prezime koje se nalazilo na listi onih koji neopravdano izostaju iz škole, ali i prilično dobro poznato lokalnim socijalnim radnicima. Međutim, Metju ga nije nikada zapisao na hartiju i sasvim bi ga retko izgovarao. Dovoljno je bilo reći Met. Nadimak mu je pristajao. Uostalom, otkad zna za sebe, ljudi su se prema njemu ponašali bezobzirno.

Posmatrao je dvojicu muškaraca sa kišobranima kako prelaze most i nestaju u pravcu centra grada. Met nije rođen u Ipsviču. Mrzeo je sve što je vezano za to mesto. Na kraju krajeva, to uopšte i nije bio grad. Premalen za grad, nije posedovao šarm sela, a ni duh varoši. Zapravo je bio samo predimenzionirani trgovinski centar sa istim onakvim prodavnicama i supermarketima koji se mogu videti bilo gde. Nije čak imao ni pristojan fudbalski tim. Mogli ste da se kupate u Kraljevskom bazenu ili da gledate filmove u multipleks bioskopu. Ako biste to sebi mogli da priuštite, mogli ste da idete na ski-stazu prekrivenu veštačkim snegom ili možda na karting. I tu se priča završavala.

Met je u džepu imao samo tri funte, koje je uspeo da zaradi raznoseći novine. Kod kuće je, u kutiji sakrivenoj ispod kreveta, imao još dvadeset funti. Novac mu je bio

potreban, kao i svakom drugom tinejdžeru u Ipsviču. Ne samo zbog toga što su mu se patike raspadale i što su igrice na njegovoj X-box konzoli bile sasvim zastarele, već zato što je novac značio moć. Donosio je nezavisnost. Nije ga imao i bio je tu te večeri zato što mu je on bio preko potreban.

Međutim, uveliko se pokajao što je došao. Bila je to greška. Glupost. Zašto je uopšte pristao?

Pogledao je na ručni časovnik koji je pokazivao šest i deset. Dogovor je bio da se nađu u petnaest do šest. Bio je to sasvim dovoljan razlog da odustane. Skočio je sa zidića i uputio se prema prednjem delu stanice. Međutim, tek što je odmakao par koraka, niotkuda se pojavio mladić i preprečio mu put.

„Zar si već krenuo, Mete?“, upitao ga je ovaj.

„Mislio sam da nećeš doći“, odvratio je Met.

„Ma, daj! A zašto si to pomislio?“

„*Zato što kasniš već dvadeset pet minuta. Zato što sam se smrznuo. Jer si pouzdan kao gradski autobus.*“ Sve su to bile reči koje je Met poželeo da izgovori, ali mu one nisu navirale na usta. Umesto toga, samo je slegnuo ramenima.

Momak se nasmejao. Zvao se Kelvin. Visok, izrazito mršav sedamnaestogodišnjak, svetle kose i tena, i bubuljičavog lica. Nosio je skupu odeću: firmirane farmerke i finu kožnu jaknu. I kada bi išao u školu, Kelvin je uvek imao najbolje perje.

„Nešto me je zadržalo“, rekao je.

Met nije odgovorio ništa.

„Nisi se predomislio, zar ne?”

„Nisam.”

„Nemaš razloga da brineš, družo. Biće lako. Čarli mi je rekao...”

Čarli je bio Kelvinov stariji brat. Met ga nikada nije upoznao, što i nije čudno jer je ovaj bio u domu za maloletne prestupnike na samom izlazu iz Mančestera. Kelvin nije često govorio o bratu. Svejedno, Čarli je prvi saznao za magacin.

Mesto se nalazilo u industrijskom delu grada na petnaestak minuta od ipsvičke železničke stanice. Magacin, krcat video igricama, DVD i muzičkim diskovima. Iznenadjujuće je da u njemu nije postojao alarmni sistem, a mesto je obezbeđivao samo jedan čuvar. Penzionisani policajac, koji je najveći deo vremena bio u polusnu, sa podignutim nogama i glavom zaronjenom u novine. Čarli je sve to znao pošto je njegov drug u svojstvu električara već dolazio u magacin. Znao je da se u njega moglo provaliti pomoću iskrivljene spajalice i izaći s plenom vrednim nekoliko stotina funti. Bilo je lako. Mesto je prosto vapilo za tim da bude opljačkano.

Zato je i pao dogovor da se nađu na stanici. Met se isprva složio s predlogom, međutim, nešto mu je govorilo da Kelvin ipak ne misli ozbiljno. Njih dvojica su zajedno prošli mnogo toga. Pod Kelvinovim vođstvom, krali su robu iz supermarketa. Jednom su ukrali automobil. Međutim, Met je znao da ovaj prestup prevazilazi sve dotadašnje. Stvar je bila

ozbiljna. Provala i neovlašćen upad. Provalna krađa. Pravi zločin.

„Jesi li siguran?“, upitao je Met.

„Naravno da sam siguran. U čemu je problem?“

„Ako nas uhvate...“

„Neće nas uhvatiti. Čarli kaže da u skladištu nema čak ni video nadzora.“

Kelvin se nogom oslonio o zidić. Met je primetio kako nosi par sasvim novih najki. Često se pitao kako Kelvin može sebi uopšte da priušti takvu odeću. Sada mu je bilo jasno. „Hajde, Mete“, nastavio je Kelvin. „Ako si takav slabić, više neću da se družim s tobom. U čemu je problem?“

Spazivši bes na Kelvinovom licu, Met je shvatio da mu nema druge. Ako ne ode, izgubiće svog jedinog prijatelja. Nakon što je Met krenuo u srednju školu Sent Edmund u Ipsviču, Kelvin ga je uzeo u zaštitu. Neki klinci su mislili da je Met pomalo uvrnut, a drugi su ga neprestano kinjili. Kelvin mu je pomogao da ih se reši. Štaviše, u ulici Istfild teras, gde je Met živio sa svojom tetkom i njenim prijateljem, bilo je sasvim korisno imati Kelvina za komšiju. Kada bi stvari krenule naopako, uvek bi imao gde da se skloni. Morao je da prizna kako mu prilično godi da se druži sa nekim ko je tri godine stariji od njega.

„Nema frke“, rekao je. „Idem.“

I to je bilo sve. Stvar je bila rešena. Met je pokušao da potisne strah koji ga je obuzimao. Kelvin ga je potapšao po leđima i njih dvojica su krenuli.

Ubrzo je pao mrak. Na izmaku marta, jedva da se mogao naslutiti dolazak proleća. Celog meseca obilno je padala kiša i činilo se da se smrkava ranije nego što je uobičajeno. U trenutku kad su se približili industrijskoj zoni grada, ulične svetiljke su zatreperile, obasjavajući zemlju ružnom narandžastom svetlošću. Mesto je bilo ograđeno i sa jasno istaknutim upozorenjem o privatnom posedu. Pa ipak, ograda je bila zarđala i sva u rupama. Jedinu prepreku činili su podivljali korov i čičak iznikli na mestima na kojima se završavao asfalt. Postavljene nad nizom potpornih betonskih stubova, železničke šine su se protezale visoko i dok su im se dva mladića tiho približavala, pored njih je protutnjao voz na putu za London.

Unaokolo je bilo desetak zgrada, a na nekima od njih stajali su reklamni natpisi. Kelvinov magacin nije bio obeležen. Dugačka, pravougaona konstrukcija sa neravnim gvozdenim zidovima i kosim krovom prekrivenim crepovima. Magacin je od susednih zgrada razdvajalo stovarište flaša, odbačenih kartonskih kutija i starih guma. Nikoga nije bilo na vidiku. Mesto je delovalo napušteno i zaboravljeno.

U prednjem delu magacina nalazio se glavni ulaz sa velikim kliznim vratima. Na zgradi nije bilo prozora pa je Kelvin poveo Meta do drugih vrata sa bočne strane. Kretali su se užurbano i na prstima se šunjali kroz noć. Imajući na umu da je reč o avanturi, Met je pokušavao da se opusti i uživa u svemu. Sat vremena kasnije, sa džepovima prepunim novca, smejaće se celom događaju. Međutim, nije mu

bilo prijatno, a nakon što je Kelvin iz džepa izvadio nož, osetio je i mučninu u stomaku.

„Šta će ti to?“, prošaputao je.

„Ne brini. To će nam pomoći da uđemo.“

Kelvin je vrh sečiva ubacio u prorez između vrata i štoka i počeo da se poigrava sa zaporima na bravi. Met ga je nemo posmatrao, potajno se nadajući da se vrata neće otvoriti. Brava je izgledala prilično sigurno i činilo se krajnje neverovatnim da je sedamnaestogodišnjak može otvoriti običnim nožem. Nedugo zatim, začulo se škljocanje i vrata su se otvorila. Zaslepljen svetlošću, Kelvin se povukao korak unazad. Metu je bilo jasno da je i Kelvin podjednako iznenađen onim što se dogodilo, ma koliko to pokušavao da prikrije.

„Ušli smo“, rekao je.

Met je klimnuo glavom, razmišljajući kako je Čarli ipak bio u pravu. Možda će sve biti prilično jednostavno, baš kao što je Kelvin govorio.

Našli su se u magacinu.

Unutrašnjost je bila ogromna, mnogo veća nego što je Met očekivao. Slušajući Kelvina kako govori o tom mestu, Met je zamišljao prazan prostor u kome je bilo samo nekoliko polica sa DVD diskovima. Međutim, mesto je izgledalo beskrajno. Na stotine numerisanih polica, razdvojenih prolazima, nad kojima su visile ogromne fabričke svetiljke. Pored video igrice i DVD diskova, tu su bile i kutije sa kompjuterskom opremom, konzole Game Boy, MP3 plejeri, čak

i mobilni telefoni. Sva roba je bila zapakovana u plastičnu ambalažu i spremna za otpremu u prodavnice.

Met je pogledao unaokolo i shvatio da nema bezbednosnih kamera, baš kao što je Kelvin rekao.

„Pođi tamo”, pokazao mu je Kelvin. „Uzimaj sitne i skupe stvari. Naći ćemo se ovde.”

„Zašto ne idemo zajedno?”

„Ne brini, Meti. Neću otići bez tebe!”

Razdvojili su se. Met se našao među policama sa diskovima. Tom Kruz, Džoni Dep, Bred Pit... Lica poznatih glumaca posmatrala su ga sa kutija najnovijih filmova. Ne gledajući šta uzima, dograbio je gomilu diskova. Znao je da u magacinu ima i skupljih stvari, ali ga one u tom trenutku nisu interesovale. Želeo je samo da ode što pre.

Najednom je sve krenulo naopako.

Započelo je mirisom koji je osetio. Iako je bio svuda oko njega, nije znao odakle dolazi.

Miris pregorelog tosta.

Ubrzo se začuo glas: „*Hajde, Mete. Zakasnićemo.*”

Odblesak boje. Svetložuti zid. Kredenci od borovine. Čajnik u obliku medvedića.

Miris mu je govorio da nešto nije u redu, baš kao što pas zalaje kad sluti opasnost. Metu su ovi predosećaji bili neobični, ali ih nikada nije dovodio u pitanje. Bio je to dar... svojevrzni instinkt. Upozorenje. No, ovoga puta, ono je stiglo prekasno. Pre nego što je i uspeo da se pribere, za rame ga je ščepala čvrsta ruka i okrenula ga. Začulo se gromoglasno pitanje: „Šta, kog đavola, radiš ovde?”

Met je osetio slabost u rukama, a diskovi su popadali oko njegovih nogu odzvanjajući. Našao se licem u lice sa čuvarom magacina i istoga časa znao je da to nije onaj starkelja kojeg je opisivao Kelvin. Ovaj čovek je bio visok i ozbiljan, odeven u crno-sivu uniformu i sa voki-tokijem zadenutim u futroli na grudima. Star možda pedesetak godina, bio je u dobroj formi i građen kao igrač ragbija.

„Policija je već krenula ovamo”, rekao je. „Aktivirao si alarm kad si otvorio vrata. Zato ne pokušavaj nikakve gluposti.”

Suviše šokiran iznenadnim pojavljivanjem čuvara, Met nije mogao da se pomeri. Srce mu je dobovalo u grudima i teško je disao. Odjednom se osenio potpuno bespomoćan.

„Kako se zoveš?”, strogo je upitao čuvar.

Met nije odgovorio.

„Jesi li sam?” Ovoga puta glas mu je bio nešto ljubazniji. Verovatno je shvatio da Met ne predstavlja neku veću opasnost. „Koliko vas je?”

Met je uzdahnio. „Ja...”

Kao aktiviran nekim prekidačem, ceo svet se iznenada preokrenuo i nastao je pravi užas.

Čuvar se naglo trgnuo. Oči su mu se raširile, a usta širom otvorila. Pustio je Meta i pao u stranu. Pogledavši pored njega, Met je ugledao Kelvina kako stoji sa glupim izrazom lica. Isprva nije shvatio šta se dogodilo. Ubrzo je spazio dršku noža kako viri iz čuvarevih leđa, odmah iznad pojasa. Čuvar nije izgledao povređen, pre iznenađen. Padao

je lagano, oslanjajući se prvo na kolena, a zatim se ispružio na pod i nastavio da leži nepomično.

Činilo se kao da je prošla čitava večnost. Met se sledio. Osećao se kao usisan u neku crnu rupu. Kelvin ga je zgrabio.

„Moramo da idemo”, rekao je.

„Kelvine...?” Met je pokušavao da se pribere. „Šta si to uradio?”, prošaptao je. „Zašto si to morao da uradiš?”

„A šta je trebalo da uradim?”, bio je izričit Kelvin. „Pa, video te je.”

„Znam da me je video. Ali nisi morao da mu zabiješ nož! Znaš li šta si učinio? Znaš li šta si ti?”

Sav užasnut, Met je zanemio. Ne razmišljajući, impulsivno je gurnuo Kelvina na jednu od polica. Kelvin se brzo pribrao. Znatno veći i jači od Meta, nagnuo se prema njemu i udario ga pesnicom u obraz. Met je pao ošamućen.

„Šta je s tobom, Mete?”, zarežao je Kelvin. „U čemu je tvoj problem?”

„Ti si moj problem! Nisi to morao da uradiš! Sasvim si poludeo!” Metu se zavrtilo u glavi. Nije znao šta bi dalje rekao.

„Samo sam mislio na tebe, druže.” Kelvin ga je grubo pritiskao. „To sam uradio samo zbog tebe.”

Čuvar je prostenjao. Ispunjen strepnjom, Met je spustio pogled. Čovek je još uvek bio živ. Ležao je u lokvi krvi koja se sve više širila oko njega.

„Idemo!”, prosiktao je Kelvin.

„Ne idemo. Ne možemo da ga ostavimo.”

„Molim?”

„Gde ti je mobilni telefon? Moramo da pozovemo pomoć.”

„Idi do đavola!” , odgovorio je Kelvin oblizujući usne. „Ostani ako hoćeš. Ja odlazim.”

„Ne možeš!”

„Samo me posmatraj!”

A zatim je otišao, nestajući u hodniku. Met nije obraćao pažnju na njega. Čuvar je prostenjao još jednom pokušavajući nešto da izusti. Osećajući mučninu, Met se sagnuo i spustio dlan na njegovu ruku. „Ne pomerajte se”, rekao je. „Idem po pomoć.”

Pomoć je već uveliko stigla. Met je začuo sirene samo nekoliko sekundi pre nego što je škripa guma najavila dolazak policije. Uputili su se prema magacinu onoga časa kad je Kelvin nasilno otvorio vrata. Ostavljajući za trenutak čuvara, Met je krenuo prema izlazu. Klizna vrata odjednom su se pomerila u stranu. Met je mogao da osmotri magacin čitavom dubinom, sve do izlaza kroz koji je dopirala tamnoplava svetlost. Ispred ulaza u magacin bila su parkirana tri automobila. Kroz tamu se probijala svetlost automobilskih farova zaslepljujući ga. Nekoliko silueta kretalo se prema njemu. Primetio je da imaju uniforme. Neki su nosili puške.

Uhvatili su Kelvina. Vikao je i cvileo dok su ga vukla dva naoružana policajca znatno krupnija od njega. Zatim je ugledao Meta. Uperio je prst prema njemu.

„Nisam ja!”, uzviknuo je cmizdravim glasom. „On je to uradio! Naterao me je da dođemo! Ubio je čuvara!”

„Ne mrdaj!”, povikao je neko. Dva policajca su potrčala prema Metu.

Met je stajao kao ukopan. Lagano je podigao ruke. Na dlanovima obasjanim svetlošću automobila mogao je da uoči crveni sjaj. Ruke su mu bile umrljane krvlju.

„On je to uradio! On! On!”, urlao je Kelvin.

Prilazeći Metu, policajci su nasrnuli na njega. Ruke su mu se ubrzo našle na leđima. Začuvši škljocanje metalnih okova oko svojih ruku, znao je da više ništa ne može da učini. Gurnuli su ga i odvukli u noć. Met je bio tih i nije se opirao.